

H.H.'s Beretning

om min efterårsferie 2008 – med start fra Esbjerg torsdag den 23. Oktober, (min kære svogers fødselsdag), der i første ombæring skulle være Harzen,-nærmere betegnet Bad Gandersheim.

Jeg havde flere dage i forvejen lagt an til, at ferien skulle starte, men hele tiden kom der noget i vejen. Jeg havde taget et afsæt, der blev bremset af – jeg husker ikke hvad. Dernæst skulle jeg af sted den følgende tirsdag. Bjarke ringede imidlertid, at Diana og han agtede,- såfremt håndværkerne ellers blev færdige til det, at holde rejsegilde om fredagen. Ok. Så ville jeg naturligvis blive hjemme og være en part af dem, der ville komme og ønske tillykke. Bjarke ringede igen, - rejsegildet var blevet udsat til den følgende tirsdag. Der blev det afholdt, og festligholdt med 7 hejste kranser og en masse forskellige mennesker, der blev trakteret med både røde og hvide pølser, brød, øl og sodavand samt senere kaffe med lækkerier til. Fint rejsegilde. Jeg nåede da en tirsdag efter at have afholdt campingtræf i IPA-Centret med vennerne fra Italien at blive syg og var sengeliggende. Onsdag gik det igen godt og torsdag den 23. okt. skulle være sidste forsøg på at komme af sted,- og det lykkedes.

Efter at have pakket og gjort ved hele dagen, været ved lægen om morgenen for at få et influenza-stik, været på apotek og hente medicin, lykkedes det kl. 1345 at sætte sig i bilen med hovedet fuld af de tanker man har hver eneste gang man skal hjemmefra i længere tid, - hvad (ikke hvad jeg har glemt) mangler jeg at få med. (Det lyder bedre og virker ikke så foruroligende). Da jeg var sikker (næsten sikker på) at jeg havde alt det med, som var nødvendigt for at holde en god og sorgløs ferie, drejede jeg nøglen om i tændingslåsen. Det var så starten både på motoren og den forestående ferie. Det blæste en "pelikan" og vinden var nøjagtig i syd, d.v.s. jeg havde den lige i snuden, - - - og det kunne ses på forbrugsmåleren, - uha, da, da.

Jeg kørte over Gredstedbro, Ribe og så billig diesel ved Bredebro på tankstationen ved rugbrødsfabrikken og tankede 14 liter der. Havde da også kørt ca. 60 km.s bykørsel siden optankning + det, der var kørt med campingvognen til optankningsstedet. Derefter til grænsen ved Padborg-motorvejen.

På den tyske motorvej begyndte den tættere færdsel først 20-25 km. nord for Hamborg. Jeg har glemt klokkeslettet, hvor jeg røg ned i tunnelen under Elben – ved Hamburg. Min delvise modvilje mod den blå, nyhervervede BMW mindskedes lidt efter lidt – efter at den åbenbarede sig som en eminent trækker af campingvognen. Sidstnævnte lå som en betonklods bag bilen. Den rokkede sig overhovedet ikke en tøddel, selv når jeg kørte steder hvor der var sidevind. Det er noget af det mest utrolige jeg har prøvet med en campingvogn. Den kørte både spor-og snorlige. Man kan godt fornemme de gode egenskaber den er blevet påført ved dens ekstrem lave opbygning. Den formelig kravler hen over jorden-. Vejrforholdene var dog af en sådan karakter, at man må erkende, at træerne ikke vokser ind i himlen. Jeg lå og rodede omkring tallet 10, 6 – 7 stykker pr. liter. Det var ikke imponerende. Da jeg kom syd for Hamburg tiltog trafikken. Jeg tror, at alle Tysklands lastbiler af deres vognmænd, - var sendt på farten. Enten var det helt galt med mit speedometer eller med lastbilernes manglende hastighedsbegrænsere, for jeg blev konstant overhalet af lastbiler selv om mit speedometer viste 90 og 95. Først, når jeg "lagde mig" på 100 og derover kunne jeg være i fred for dem. D.v.s. der var nogen af dem inde i inderste vejbane – hele tiden. Det var

næsten, som var de bundet sammen med en snor. Nogen af dem var dumme eller også vidste de ikke, hvor de havde bagdelen af deres køretøj. En enkelt brækkede så brat ind foran mig, at der med et forsigtigt skøn var 40 i allerbedste fald 45 cm. fra han bageste jern-tværstang og til min venstre forskærm. Det krævede en rimelig hård og pludselig opbremsning fra min side. Idiot eller kraftidiot var den betegnelse der bedst kunne beskrive folket.

Jeg var på et tidspunkt inde på en tankstation og få en banan og havde medbragt en,- tror jeg nok, sukkerfri sodavand. Jeg fortsatte og nåede campingpladsen i Bad Gandersheim i god behold – kl. 20:35. De sædvanlige bestyrere var ikke til stede, men medhjælperen genne mere end 25 år – og en god bekendt af mig, var der og lod mig få min gamle plads, sluttede mig til strøm og sagde Gute Nacht.

Inde i campingvognen, hvor jeg ikke havde været siden august, var der ingen generende varme. Jeg var hundskrupsulten, da jeg ikke havde spist siden morgenmaden – ud over den banan. Jeg havde et par skiver laks og noget dressing, der gjorde sig godt på to stykker rugbrød.

Jeg ”kom sådan lidt på plads” med de ting jeg tog ind fra vognen og tændte varmeovnen i et lille kvarters tid – på vågeblus lige inden jeg kl. 22:15 – en underlig tid at gå i seng på, - gik i seng. Jeg gad ikke engang læse, men lagde mig til at sove. Det mislykkedes meget længe, idet gasalarmen begyndte sin enerverende blippen, der afslørede, at jeg nok ikke skulle have taget Wisky nr. 2 lige inden jeg besteg mit højt beliggende sovested. Den bryder sig ikke om dunsten af spiritus, som min udånding åbenbart – åbenbarede for den. Det tog vel nok en lille halv times tid inden den faldt til ro og holdt sin kæft. Så lagde jeg mig til at sove. Det gjorde jeg så godt, at jeg først vågnede kl. 06:30 – tror jeg uden at have rørt mig – fra den stilling jeg indtog ved indslumringen. Jeg havde ikke en gang været på toilettet. Jeg syntes dog, at det var for tidligt at stå op og vendte mig om på den anden side. Kl. 07:30 var jeg igen bevidst om, at jeg eksisterede, men da det var mørkt endnu (havde glemt, at der modsat mit soveværelse derhjemme var mørkt, når rullegardinerne var trukket for) og vendte mig endnu en gang.

Det skulle jeg aldrig have gjort. Da jeg igen vågnede, tændte lyset for at se på klokken, havde den på lusket vis sneget sig hen og viste nu, at dagen havde været i fuld gang i mange timer. Den var blevet 10:40 – og så

Campingpladsen i Bad Gandersheim.

kan det nok være, at jeg kom på højkant. Da jeg fik rullet det første gardin op åbenbarede lyset, at solen var stået op og stod højt på himlen. En strålende sol på en lyseblå himmel med små bittesmå lammeskyer højt, højt oppe. Solen varmede og folk sad ude i campingstolene og nød solen og den – som altid – blikstille luft. Der var skønne farver på træerne, der havde mange flere blade på – end træerne derhjemme. Det kneb at komme i omdrejninger, men solen lokkede uden for. Jeg fik stablet et morgenmåltid på bordet og lavet frisk kaffe. Dertil fik jeg mine tabletter og den sædvanlige Fernet Branca. Det hjalp på de stive lemmer, de nedgroede negle og alle andre dårligheder. Jeg gik i gang med at komme helt i orden og få anbragt småtingene på deres respektive pladser, sat øl og sodavand i køleskabet, o.s.v.

Jeg skulle have campingvognen af kuglen, med de to kompetanter havde forelsket sig sådan i hinanden, at de ikke ville skilles. Jeg prøvede at slå moveren til og rokke frem og tilbage i håb om, at de så ville slippe hinanden. Trods alle anstrengelser – intet ønsket resultat. Jeg havde tidligere hilst på og sagt Guten Tag til en over for mig boende mand, der havde en campingvogn med boogi -aksler og en 4.hjulstrækker og gik klædt som en tysker. Da konen lidt senere tiltalte manden foregik det på pæredansk

Jeg havde talt lidt med ham. De var fra Frederikssund i Danmark. Ham gik jeg over til og ved en fælles indsats, - han tog ved, jeg kiggede på, lykkedes det søre-mig at have nu- to selvstændige køretøjer.

Jeg fik koblet pc. til strøm, men kun for at konstatere, at der ikke var nogen

Min gamle plads – køretøjerne som de stod under ferien.

internetforbindelse. Så opdagede jeg, at jeg manglede mine hjertepiller (dem, der tages for at modvirke blodpropper.) Da jeg ikke vidste, hvor længe jeg turde undlade at tage dem, ringede jeg til læge Damkjær, der sagde, at dem skulle jeg have, og at de kunne købes uden recept.) Så manglede jeg bare et apotek.

Jeg syntes også, at jeg ville have fjernsynet på plads og have det installeret. Jeg fik det frem, sat på stativet, fundet begge fjernbetjeninger, men kunne ikke få det til nogen som helst ting. Chris havde i pinsen startet det op og havde nedskrevet den proces man skulle igennem for at få stationer kodet ind o.s.v. Den fandt jeg og gjorde, som skrevet stod. Lige som SCHUBERTS den ufuldendte, var denne anvisning ikke fyldestgørende, i hvert fald ikke, når det var mig, der stod for udøvelsen af de sikkert velmenende anvisninger.

Jeg er ikke dum. Jeg havde nemlig været så forudseende, at jeg havde taget lokaltelefonbogen over Esbjerg – med på ferie. Jeg fandt nummeret på Tarp Caravan. Der talte jeg med en mand .. Han var dum, mente han kunne hjælpe, men ak. Jeg tror han var nordjyde. Han talte i hvert fald meget drævende. For mig var hans hjerne i fin samklang med det nordjyske. Det var dyrt, rent telefonmæssigt, hvorfor jeg bad om at tale med en, der vidste noget om emnet – og fik fat i chefen, der meget hurtigt bragte mig på sporet. TV'et fandt 33 tyske kanaler, der står som glansbilleder på skærmen.

Da det var ordnet klædte jeg mig i "bytøj" og startede rokken og kørte ind til byen, hvor jeg kunne huske, at der lå et apotek lige ved politistationen. Jeg startede bilen og kørte ind i byen, hvor jeg parkerede – for mig langt fra stedet, - for at få lidt gangtræning.

Apotekerdamen var flink og efter lidt diskussion fandt vi ud af at noget med , at salicylsyre var sagen- 100 stk. for, - jeg tror at kunne huske 3 €. Det var til at have med at gøre. Jeg gik en tur i det dejlige vejr og fik taget en del billeder, der er typisk for byen – og som kan gøre Inge og Peter lune på turen- til næste år. Jeg må erkende, at alderen er ved at indhente mig. Knæene er ikke, hvad de har været.....og spejlene heller ikke.

Kl. 1905 gik jeg over på restauranten på pladsen for at spise. Der var et ledigt bord, da jeg kom derover. JEG BESTILTE EN JÄGERSCHNITZEL MED BRUN SOVS OG CHAMPIGNON OG DERTIL SALATBAR + EN STOR ØL. Det kostede alt i alt 14 €. Det smagte brandgodt, men var så meget, at jeg var ved at gå til, men spist op blev der. Jeg bestilte bord til i morgen aften kl. 18:30. Jeg har set TV og ellers skrevet. Kl. er pludselig blevet 00:30 så jeg må hellere se at blive i vanen med at gå tidligt i seng, da dagen i morgen kunne gå hen og blive en alvorlig , streng dag. Har tænkt på en tur til Einbeck i morgen formiddag, hjem og spise frokost og så en tur til Bad Harzburg, så der bliver en del spadseren. Ser lige først, hvordan jeg klarer formiddagstraveturen. En god dag er ved at gå på hæld. God nat.

Søndag den 26. Okt. (endnu en mindedag.) Lisbeth og Viggos bryllupsdag.

Var kommet i seng halvsent efter campingnormer. Kl. blev 0230 inden lyset blev slukket efter lidt læsning i campingbladet. Blev vågen for første gang efter søvnens indtræden, da kl. var 0830. Det var søndag, så hvad pokker. Den ruhestand blev udvidet til kl. 0900 – godt og vel. Derefter det velkendte ritual med kaffebrygning og nej, der var noget nyt. I dag skulle jeg have rundestykker, så stegeapparatet blev draget frem af gemmerne og rundestykkerne blev sprøde – uden at lugte eller være brankede. De kunne for den sags skyld godt gøre en bager misundelig.

Nej, hvor jeg nød det. Ja læserne forstår nok ikke, at man kan hygge sig, når man er alene, men i godt selskab lykkes meget. Formiddagen gik med de små sysler indtil kl. 11:55, hvor jeg nåede at komme udenfor – inden bommen dunkede mig i hovedet. Atter en dag med solskin og smukt vejr, - så længe det varede. Jeg havde for en gangs skyld glemt at få mine Harzen-landkort med og selvfølgelig er mit kort-atlas indrettet således, at ryggen gør, at der mangler 1½ cm. oplysning om den del af Tyskland, hvor jeg opholder mig allermest. Øv. Nå jeg har jo den originale BMW-navigator, der er kram og sager, så det skulle vel nok lykkes både at komme ud og se sig om – og ikke mindre vigtigt, - finde hjem igen, hvis jeg skulle bevæge mig ud i ukendte områder.

Jeg er skuffet, skuffet over, at jeg altid har troet, at når noget var tysk, så var det også godt kram. Det kunne være gået så galt, at jeg var blevet tysk statsborger, at jeg havde været nødt til at slå mig ned i det gamle østtyskland, og henslæbe mine sidste dage der, - bare fordi jeg ikke kunne finde tilbage. Nå, så galt gik det nu ikke – heldigvis, for jeg kunne ikke undvære min pension - ret længe. Jeg dur heller ikke til det der, med overskæg og håret hængende ned over det ene øje, så jeg forbliver de gode gamle danske.... HH.

Jeg havde sat kursen i retning Goslar – Bad Harzburg. Ikke fordi jeg ikke kendervejen, men for at se, hvordan navigatoren ville opføre sig i sit hjemland. Mod sædvane blæste det meget og det har åbenbart holdt folk hjemme, for der var stort set ingen mennesker i parken. Nå ja, det var også middag. Kl. var 1300, så folk var nok hjemme og spise. Jeg havde glædet mig til den sædvanlige tur gennem den smukke park, der umærkeligt går ind over en del af byen og danner et helt specielt miljø. Jeg kørte efter TORFHAUS, hvorfra der var en glimrende udsigt til Brocken. Der var bygget adskillige nye bygninger, restauranter og en form for museum. Det blæste og var koldt – 8 gr. Jeg var sulten og købte formedelst 1.90 € en Bratwurst m. brød og tog det med hen i bilen, hvor jeg havde nogle sukkerfri Cola og Sprite. Pølsen var slasket og blød, men smagte godt, når der ikke var andet at spise. På grund af de konstaterede omstændigheder fortsatte jeg mod Braunlage med det fortsat også at tage turen til ”genforeningsstenen” af hensyn til Inge og Peters appetit på turen. Jeg ville således komme gennem ELENDE og til SCHIRKE, hvor jeg kunne få suppleret min sparsomme beholdning af ”SCHIRKE FEURSTEIN”, -en liflig drik. Apoteket har den originale opskrift – og så tror jeg på, at det er sundt, så jeg købte 2 flasker. Parkeringen på den store plads kostede det mindste beløb, der kunne betales . 1 €. Det tog måske et kvarter at fotografere det, der skal være maddingen, for Inge og Peter skal komme til at give en kop kakao og en stk. ostelagkage på stedets restaurant. (rolig, rolig, det er billigt.) Jeg kodede Seeboldhausen ind og ville starte hjemturen. I Elend befalede (nu er hun blevet omdøbt og hedder kællingen, hende i navigatoren). Hun ville have mig ud af den anden vej i den første rundkørsel. Det var noget helt nyt, men da navigatoren er tysk, tænkte jeg, at den havde fundet en bedre vej, end den jeg normalt benytter. Hun begyndte godt nok nogen tid efter at foreslå, at jeg skulle vende om.

Da jeg ikke bryder mig om ”vægelsindede” personer, fortsatte jeg i den faste tro, at navigatoren på en måde var på hjemmebane og nok skulle finde ud af det – til alles tilfredshed. Det viste sig så, at det i hvert fald ikke blev til min. Efter meget længe at have vist den omvendte pil, begyndte den – meget fornuftigt at vise vej igen. I den tro, at den var kommet til fornuft, fulgte jeg anvisningerne, men holdt ind imellem stille for at kigge på kortet for at finde nogen af de for mig ganske ukendte bynavne/flækker. Der var et par stykker jeg kendte, men ikke kunne placere, så det retningsmæssigt kunne være til nytte. Ved at se på navigatorens kort, kunne jeg se, jeg kørte i retning mod Magdeburg – og der kender jeg ingen, så den retning var ikke rigtig mig. Jeg kom til en bette flække langt ude på landet. Den hed HÜTTENRODE. Der ville den have mig til at køre til venstre. Jeg var på det tidspunkt ved at være villig til at prøve hvad som helst. Nej, træerne vokser ikke ind i himlen. Der var opsat et skilt, der viste blind vej, ergo måtte jeg

fortsætte. Lidt efter ville den have mig til højre. Jeg var blevet meget ydmyg og drejede. Det burde jeg ikke have gjort. Flækken jeg var i havde ikke brugt de kommunale Euro eller tidligere D-mark til brede boulevarder. Spejlene kunne være mellem murene og dækkene mellem trapperne, men hvad, hvis der kom en modkørende – uanset hvad, bare noget med hjul. ? Ustandselig bad kællingen mig om at køre til højre – med ca. 15-20 meters mellemrum. Der ingen veje, hvor der kunne køre biler, men smøger beregnet for gående, katte og hunde, der ikke var i for god foderstand. Hvor-om-alting-er. Jeg landede på samme vej som jeg var kommet ad. Nu var jeg så kommet så langt på den anden side af skiltet med blind vej, at der stod omkørsel. All right. Hele den kørte strækning tilbage, men jeg mødte aldrig det skilt, der skulle lede trafikken på rette spor. Der var flere andre biler i samme ærinde. Hvem, der lavede fis med os, vides ikke. Jeg kørte alle ca. 30 km. tilbage. Det var veje med masser af hårnålesving, en vej der tog oceaner af tid at køre. Jeg kom til den fatale rundkørsel i Elend, hvor det hele startede. Igen viste den forkert. Der var ikke overensstemmelse mellem antallet af til-og afkørsler i rundkørselen og det hun mente, der skulle være. Jeg valgte at følge mit eget hoved og den vej jeg altid har kørt.....og det virkede.

Det skal så siges, at jeg så Stausee`s som jeg slet ikke kendte. Efterfølgende har jeg på landkortet set, at den hedder RAPPBODE TALSPERRE. Den ligger sydøst for ELBINGERODE. Splinterny tunnel, hvor man til fods kunne gå ud på den meget, meget højt beliggende bro med en fremragende udsigt til nogle fantastiske landskaber, noget, der skal udforskes en anden gang. Hjemturen blev kørt – uden nogen form for økonomi, da jeg gerne ville hjem inden det blev mørkt. Oppe omkring SEESEN begyndte det at støvregne, men blev heller ikke til mere. Jeg nåede pladsen kl. 1730 og spiste et par stykker rugbrød med en øl til. Har set fjernsyn og skrevet denne side af dagbogen og gider ikke mere nu. De har lovet længerevarende regn i morgen, der så muligvis bliver” ein ruhetag.” Der er ikke meget ved at køre helt til München i regnvejr, der skulle dække hele Tyskland.

Slut for i dag.

Mandag , d. 27. Oktober.

Er der faktisk ikke meget at skrive om, idet jeg blev hjemme den udslagne dag bl.a. for at få skrevet den foregående beretning. Vejret var heller ikke for kønt – eller som man siger heller ikke noget at skrive hjem om , hvorfor vi straks går videre og beretter om den videre færd, der tog sin begyndelse –

Tirsdag d. 28. Oktober – 2008.

Hvor jeg startede fra Bad Gandersheim kl. 09:15 efter at have meldt fra på campingpladsen, hvor der ikke var noget i vejen for at lade campingvognen stå. Jeg kørte udenom byen og kom på motorvej efter Kassel efter ca. 10 km.s kørsel. Derefter gik det bare derud-eller rettere derved ad. Jeg var lige inde på tankstation GÖTTINGEN for at fylde helt op inden den længere tur til Straubing, der så var mit næste mål. JEG HAVDE ALLEREDE HJEMMEFRA pakket en lille taske med de ting, der var nødvendige under ophold på fremmede steder. Mit soveunderlag og nye sovepose, der gør, at man ikke volder den ulejlighed hos de private venner, som er fri for at skulle bøvl med sengetøj o.s.v.

Der var tørvejr og i øvrigt solbrillevejr. Naturen var gylden hele vejen derved med det ene smukke parti, der afløste det andet. Der var jævn glidende trafik og uden nogen "knuder" undervejs.

Jeg nåede Straubingerstrasse 27, Kössnach, kl. så vidt jeg husker 15:30. Sebastians camper stod udenfor. Det samme gjorde Hedi's Toyota. Der var noget jeg ikke rigtig forstod. Jeg

Privatadressen – Straubingerstrasse 27, Kösssnach v/Straubing Hedi`lille Toyota og Sebastians Camper.

Hedi`lille Toyota og Sebastians Camper. Privatadressen – Straubingerstrasse 27, Kösssnach v/Straubing Hedi`lille Toyota og Sebastians Camper.

ans Camper.

Hedis forretning i byen Straubing – papirvarer m.m.

valgte derefter at køre til Ludwigs Platz 21 A, i Straubing, der er forretningsadressen. Jeg fandt en parkeringsplads lige overfor i gården ved restaurant "Löwen", hvor jeg formodentlig 1.50 € kunne få lov at parkere så længe jeg ville, sagde parkeringskvinden, hos hvem jeg med min forudgående samtale og forklaring om mit ærinde, åbenbart må have indsmigret mig, da der ellers var tidsbegrænsning på pladserne.

Jeg stod og kiggede over mod forretningen, hvor der kun skete alm. ind-og udgang af kunder. Jeg gik derefter derover og ind i forretningen, hvor den ene af to kvindelige ekspedienter spurgte, hvad hun kunne gøre for mig. Jeg gjorde rede for mit ærinde og den anden replicerede, De var her da også sidste år. Jeg kan genkende Dem. Jeg måtte søre-mig give damen ret. Jeg var der også sidste år,, hvor jeg overraskede Hedi og Sebastian.

De meddelte, at Hedi desværre ikke var i forretningen i dag, men at hun var til messe i München. Hun ville dog komme tilbage i løbet af en halv times tid. Jeg meddelte, at jeg ville gå en tur gennem byen og komme tilbage – og at de ikke skulle sige noget om, at jeg havde været der. Jeg gik derefter en tur gennem strøggaden hen til den forretning, der lavede så fin chokolade, at Hedwig, (som også fik en æske sidste år, sagde, at hun aldrig havde haft råd til at købe en sådan.) Jeg købte så en igen i år.

Jeg kom tilbage til forretningen og kiggede efter Sebastians Mercedes, der dog ikke var at se nogen steder. I forretningen meddelte de, at Hedi endnu ikke var vendt tilbage. Da kl. var ved at nærme sig 17:30 og jeg ikke havde fået andet end min morgenmad, gik jeg hen til bilen, hvor jeg havde en sammenklappet ostemad som jeg spiste det halve af – for ikke at ødelægge appetitten til aftensmaden. Ved endnu en henvendelse sagde damerne, at jeg kunne sætte mig ind i baglokalet og vente, - der. Det gjorde jeg så – med udsigt til den del af forretningen, hvor ekspedienter stod, når det var den disk kunderne gik til. Jeg havde gjort mit fotoapparat klar, da jeg få min. efter hørte Sebastians stemme. Han gik om bag disken og stod og talte med ekspedienterne. Der var ingen kunder i forretningen. Jeg kunne se ham, mens han kun kunne se mine ben og sko, hvis han kiggede i den retning jeg sad. Der gik en rum tid inden han kiggede-og kom hen mod mig. Jeg fyrede blitzen af og først da, blev han klar over was los war. Han blev lige så stum som sidste år, hvorefter jeg fik en knuser. Samme procedure udspillede sig, da Hedi kom nogle minutter senere. Hun blev tilsyneladende lige så glædelig overrasket over gensynet.

Gaby, Hedi`s tidligere svigerdatter var også med. Hende har jeg brugt som mellemmand med computerskriveriet – inden Hedi fik internetforbindelse.

Forretningen blev lukket, og vi gik samlet ind på den lige overfor beliggende restaurant "Löwen", der var et folkeligt og festligt sted, hvor der var stamborde og høje øl-krus, som det er yndet at bruge i specielt Bayern. Jeg bestilte en wienersnitzel mit gebradene kartoffeln und salat + en stor øl. Det smagte himmelsk – og jeg tænkte på min gode ven Poul, der ville have savlet, hvis han havde set de portioner.

Maven – viste det sig, - fik nok før øjnene. For skams skyld nippede jeg lige til salaten, men mere blev det heller ikke til. Gaby rejste sig straks efter spisingen, da hendes 13

årige datter ringede efter hende. Hedi kørte med mig i min vogn og viste mig en anden vej til privatadressen. Det var mørkt, så jeg kunne ikke se meget af omgivelserne. Da vi kom til privaten klædte Hedi sig i sin hjemmedragt. Sebastian tilbød drinks, hvor jeg bad om en Fernet Branca, som han havde blandet op med et eller andet og kommet isterninger i..

Sebastian og Hedi på Sebastians 70 års fødselsdag.

Sebastian viste mig sine papirbilleder fra hans 70 års fødselsdag den 23. August dette år. Der havde været stor fest med ca. 60 mennesker i et lejet lokale. Der var to musikere, der leverede musikken. Flere af gæsterne havde den bayeriske nationaldragt på. Kvindernes var meget smukke og historiske, ligesom gamle danske egnsdragter. De ville også gerne se billeder fra min 80 års fødselsdag, som endnu lå på harddisken på min computer, som jeg havde taget med. De blev forevist, hvorefter vi alle gik til ro, da kl. var 23:30. Da det ikke er bare noget nær min normale sengetid tid det også lang tid inden jeg faldt i søvn.

Onsdag d. 29. Oktober 2008

Startede kl. ca. 07:00 DA JEG STOD OP EFTER AT HAVE VÆRET VÅGEN SIDEN KL.

06:00. Jeg havde gæstetoilettet, hvor jeg også vaskede mig. Wasti (Sebastian) var i færd med at dække bord, hvortil altid hører kogte æg.

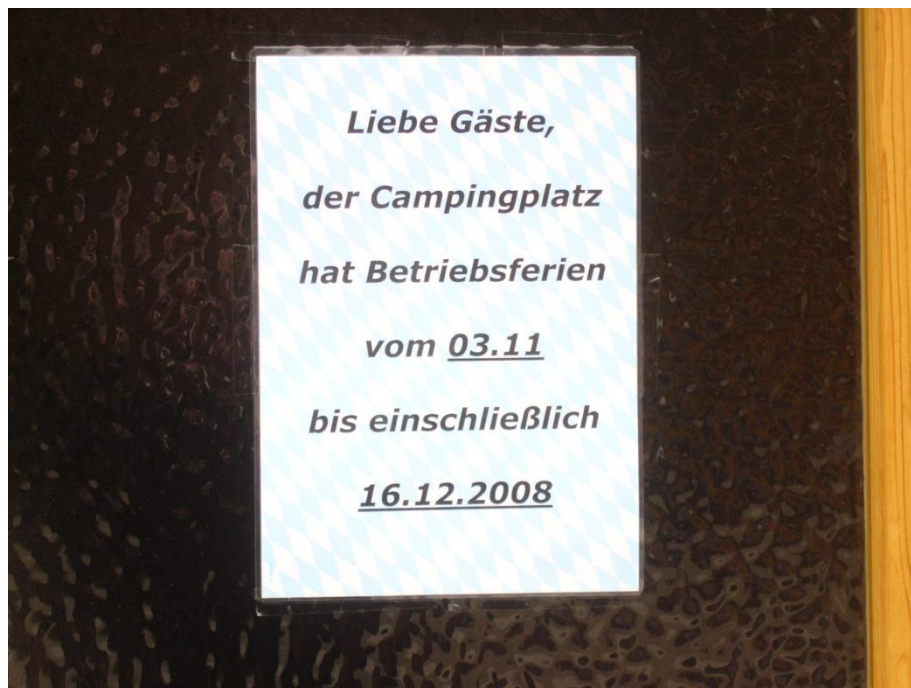

Vi drak morgenkaffe/the sammen. Sebastian skulle til behandling og sygegymnastik. Det var også galt med hans minisk, der skulle opereres. Lægen havde givet ham en tid til operation, men Sebastian havde sagt, at det ikke kunne hjælpe, for han skulle ud og løbe på ski på det anførte tidspunkt. Lægen havde sagt, at det duede ikke, men Sebastian fastholdt sin tur til Dolomitterne og havde været ved en bandagist, der ville fremstille en skinne, der kunne fiksere knæet, så det ikke fik utilsigtede drejninger. Den kostede ca. 4.000 kr., hvilket var ok. Manden er og bliver en vildbasse – selv med sine 70 år.

Jeg sad og sludrede med Hedi en lille halv time, sagde farvel og tak for den gang og kørte ret nøjagtigt kl. 08:30 – retning autobanen til München. Det tog ca. en halv time, og lidt efter stod speedometernålen atter og svingede mellem 120 og 150 km./t. Den gik bare godt og

utrolig lydløs. Forbrugsmåleren steg og steg ganske langsomt med en brøk ad gangen og var da nået til jeg tror 17,3 .km./l. Det er i hvert fald billigt med den hastighed. Affjedringsmæssigt og styrtøjsmæssigt er den andelede end min foregående 318`er. Det ligger helt klart og er tydelig mærkbart.

Efter München, hvortil det vist nok tog ca. 1 time, kørte jeg efter Mittenwald –men passerede dog Garmisch Partenkirchen først. Ville lige ind på campingpladsen i Mittenwald og sige tak for den hilsen de sendte til min 80 års fødselsdag. Jeg kom der kl. 12:30 og var bange for, at de havde Mittagsruhe. De viste sig, at det var endnu værre. De havde slet ikke åbent om eftermiddagen. Man skulle bare tage en nøgle, der hang på dørhåndtaget og ellers melde sig til den næstkommende dag.

Ja, det var så forgæves kørsel.

Pladsen var ved at undergå nogle ændringer, idet der på de pladser, hvor jeg boede sammen med Edel og Ejner – sidste år, var opført nogle træhytter, der så ud til – størrelsesmæssigt at blive nogle fine hytter. Jeg tror, at der var opført 3 stk.

De nye hytter på campingpladsen i Mittenwald.

Jeg overvejede at køre ind til byen for at tage et par billeder som alibi for, at jeg havde været der, men opgav, da det småregnede hele tiden – og havde gjort det siden Straubing.

Jeg fortsatte, men skulle holde øje med et sted, hvor jeg kunne købe et af de østrigske Maut-mærker. Det kom så ved en benzinstation, der var den sidste inden den østrigske grænse. Det var en utrolig sød og elskværdig dame der ekspederede mig. Den tur kostede mig blodige skrammer og en af blod delvis ødelagt skjorte. Jeg måtte sande Arne Klausens bemærkninger om, at det kan være lidt voveligt at rejse alene. Da jeg forlod forretningen ville jeg holde døren for et efterfølgende par, vender mig for at se, hvor langt de er kommet i forhold til døren. Jeg klummerr.. skulle selvfølgelig have kigget fremad, - i så fald ville jeg have opdaget det trin, der var ned fra forretningen.. Så sker der altså noget, når man er kommet op i alderen. Jeg ved ikke helt nøjagtigt, men man er nok ikke så hurtig på benene. I hvert fald følger de ikke hjernens tanker, der går på at holde en oprejst. Jeg stumlede tog nogle steptrin, der ville have gjort enhver danselærer/lærerinde stolt, idet de, - indtil da – havde holdt mig oprejst. Meeeenntnn som sagt – træerne gror ikke ind i himmelen.

Der stod et stativ af 1½” rør – solidt og bastant. Det holdt også til mit sammenstød, da jeg tog for mig med højre arm. Stativet røg med et brag ind i muren – lige ved siden af forretningsvinduet. De yngre mennesker sprang til for at gribe mig,..... Men det havde stativet allerede gjort så effektivt, at jeg ikke faldt til jorden. Det gjorde ski` da ondt, men da jeg kunne røre fingrene, var jeg klar over, at der ikke var brækket noget, hvorfor jeg holdende på den ene arm gik over til bilen og satte mig ind, efter at have ømmet mig lidt og tænkt på, hvad der kunne være sket både med hovedet ned i asfalten, brække arme eller ben, - var jeg en glad mand. Da det lidt

efter kildrede i eller på armen så jeg, at blodet løb ned over hånden i en sand strøm. Der måtte indtil flere papirlommetørklæder til at få det stoppet. Det kom fra ydersiden af håndleddet og fra albuen. Jeg kunne godt mærke, at jeg havde slået mig slemt omkring albuen. En ny skjorte var ødelagt, gennemsivet af blod.

Turen gik ned ad Zirl-passet, hvor vejbanen var våd og temperaturen nær

Meget stejle afkørsler hvis man får for meget fart på.

frysepunktet, hvilket bevirkede, at den slange af biler, der var på vej ned, kørte i første gear med 5 km./t – eller mindre. Jeg havde glemt at få ændret på navigatorens indstilling, så den ville have mig til at undgå betalingsvejen. Den fik mig også lokket på afveje, men lidt senere slog jeg egen hjerne

Jeg ville have et ekstra faretillæg hvis jeg var fører af gravkoen.

til og kørte efter den, og var snart efter på motorvejen til INNSBRUCK og derefter BRENNER hvis stigninger jeg – ærligt – ikke kunne mærke eller konstatere.. På Europabrücke holdt jeg ind til Shell og fik tanket op inden Italien. Det regnede i spandevs og gjorde kørsel til et risikabelt foretagende idet kørebanerne svømmede i vand. Selv hvor det var meget skråt, kunne vandet ikke engang løbe fra vejen. Lastbilerne lavede sådan en svøb, at en overhaling selv med forholdsvis ringe hastighed var noget af en vovelig affære. Det var en led tur. Det tog naturligvis også længere tid og lastbilerne samlede sig i klumper, da de heller ikke var meget for at overhale hinanden. Jeg tror, at kl. var 15-15.30 da jeg nåede til campingpladsen. Porten var lukket ----og låset. Jeg måtte ringe adskillige gange på klokken til privaten. Endelig kom Silviana (Antonios hustru) frem på balkonen. Hvor hun lyste op i et stort smil. Hun kom ned og inviterede mig med op. Det ville jeg ikke, da jeg havde våde fødder og gulvene er blankpoleret marmor. Jeg skulle komme med op. De små tvillinger var blevet store. Den ene kom hen og gav mig en karamel og lod sig løfte op på mit knæ, hvor vi så billeder i en reklame. Kort efter kom Antonio og Jacopo, til hvem jeg havde købt en fjernstyret bil, da jeg var i Tyskland og handle ind til campingtræffet.

Han tog mig i hånden og gik med ned til bilen, hvor jeg gav ham det stykke legetøj, som vi gik op i lejligheden for at gøre klar til brug. Han er blevet en rigtig køn dreng, - knald-sorthåret som moderen. Antonio er ved at være gråhåret.

Antonio forklarede, at campingpladsen var lukket helt. Også lejlighederne, hvor der var lukket af for varme og vand. Han ordnede det sådan, at han ville køre med mig til havnen, hvor jeg skulle have en lejlighed at bo i. Det meddelte han Franco, der lukkede op for varme o.s.v. Frau Priori kom til stede. Hun gik til købmanden og købte ind, for jeg skulle spise hos dem, basta. Jeg ville nu hellere, at de ikke skulle have haft den ulejlighed med mad – og mig, men der var ingen kære mor. Jeg fik anvist garageplads i den inderste gård helt ned mod søen og kun 7-8 meter fra denne. To aflåste jernporte skulle vel nok kunne holde tyveknægtene væk, - medmindre de som i gamle dage kom sejlen og kunne angribe byernes befolkning. Jeg håbede det bedste og vågnede heller ikke skuffet – den følgende morgen.

Kl. lidt i syv (19:00) indfandt jeg mig hos Bertha og Franco. Der duftede livligt af god mad. Det gav først en nudelsuppe. Dernæst nogle kødstykker i store firkanter. Det er muligt, at de først var kogt og så senere brunet på panden. Dertil gav det hvide kartofler i meget ringe mængde og ikke som hjemme hos os en hel skålfuld. Dertil ingen sovs, men en smule olivenolie. Det smagte altså godt og var ikke overvældende eller gav følelsen af fyld. Som rosinen i pølseenden gav det dejlige vindruer. Jeg drak vand til, da jeg ikke havde fået væske hele dagen. Der var også en flaske åbnet, hvori der var mere end $\frac{3}{4}$ liter rødvin. Da vi havde sludret mere end et kvarters anstrengende Italiens/tysk, rejste jeg mig, gav hånd og takkede for dejlig mad.

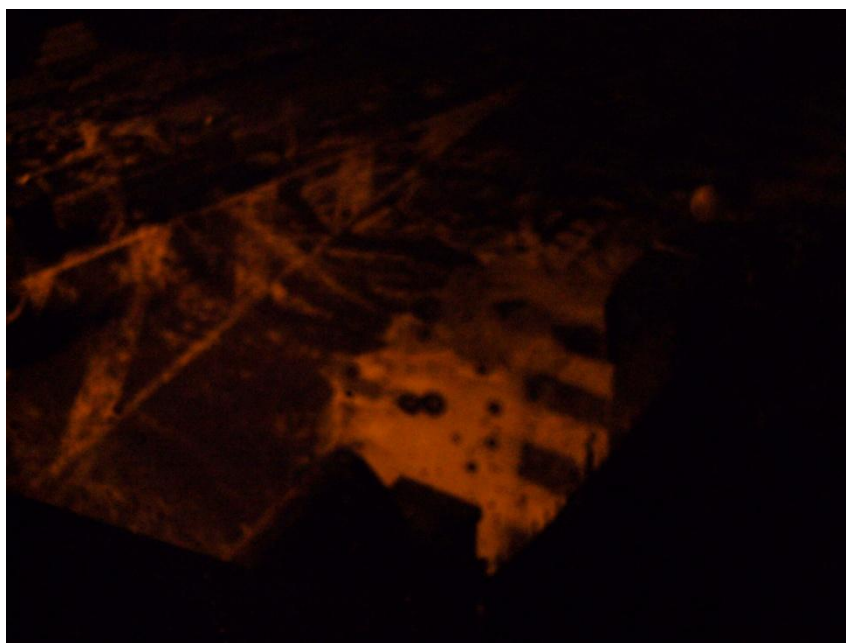
De bor ikke med møbler som os og har slet heller ikke møbleret deres stue som vi gør det. Det virker mere spartansk og man har rodet stilarter sammen. Der er blankpolerede marmorgulve overalt. De var meget utilfredse med, at jeg skulle rejse. Jeg skulle blive mindst en uge. Da jeg insisterede på at skulle hjem, spurgte de, om ikke det var lyv, at jeg skulle hjem at arbejde (det var det altså ikke, idet værkføreren hos firmaet ringede og bad mig køre en tur til Vejle.) Det er en kunde,- der kun er kunde,- så længe det er mig, der kører hans bil. Dem er der to mere af. Jeg angav at være hjemme onsdag eller tirsdag. Det kan lige nås, hvis jeg kører til Samnaun i morgen og er der inden middag. Jeg skal overnatte på den nye campingplads ” via Claudia Camping.” Lørdag morgen kan jeg så fortsætte op gennem Tyskland og nå frem til campingvognen i god tid inden det bliver mørkt. Jeg kan så feriere der søndag, mandag og tirsdag og køre hjem onsdag, så jeg kan være klar til torsdag.

Soveværelset m. dobbeltseng,klædeskab toiletbord med spejl,TV og stol.

Nå jeg gik i seng kl. 21:30, da der ikke var stikkontakt der passede til min pc. o.s.v. Jeg kunne ikke falde i søvn selv om jeg havde gabt hele aftenen. Jeg havde fået en hel flaske vand af fru Priori. Jeg fik intet med at læse i – fra campingvognen, så jeg fandt en forsikringspolice fra Popermo samt en kalender for 2009. Begge ting blev nærlæst , selv det med småt – ja,- om det så var hvilket trykkeri, der havde begået sagerne.. Det er ikke sengetøj som vi kender det. Det er et lagen med et tæppe – slut færdig. Jeg stred en tapper strid med det hele natten. Natten, ja bevar mig vel. Jeg vågnede ved noget spektakel og måtte i vågen tilstand konstatere, at det var uvejr med torden og storm. Jeg bemærkede ved samme lejlighed, at jeg lå for åbne vinduer bag

træskodderne. De blev lukket, hvorefter jeg gik ind i stuen, hvor jeg kunne se ud af et vindue, det der vender , så man kan se langs Strandpromenaden. Jeg havde ingen briller på, men kunne se, at der var mærkelig lyst på vejbanen og fortovet, , men at det lyse bevægede sig. Jeg skyldte mig ind efter mine briller og mit fotografiapparat. Jeg konstaterede nu, at det var hagl så store som

snebolde.....ja, det var nok en overdrivelse, men det var i hvert fald som bordtennisbolde – av, der fik jeg vist en streg mere i panden. Men ---- de var i hvert fald store. Og de svømmede ovenpå vandet, der kom oppe fra det højst beliggende sted i byen – landevejen, - og fulgte de stærkt skrånende gader, der blev floder, med vandfald, hvor der var en forhindring i form af en kantsten eller lignende. Vandet med hagl slog op ad muren – med klask som var det mod et bolværk. Det var virkelig voldsomt og jeg frygtede en overgang for, at min bil kunne komme til at flyde på bølgerne og forsvinde med vandet ud i Gardasøen. Puh ha, der ville være langt hjem på cykel. Det gik heldigvis ikke sådan, men hvis..... Det var overstået på et kvarters tid og godt nok for det. Frau Priori skulle til Verona og have nye høreapparater – torsdag morgen. Hun insisterende på at jeg ikke måtte låse min dør, (men så kender hun ikke HH rigtigt – endnu, -) idet hun ville komme med morgenkaffen inden hun skulle af sted kl. 08:00. Jeg stillede mit vækkeur til at ringe kl., 0715, men var vågen da det ringede. Jeg gik ud og lukkede op allerede kl. 06:00, da jeg var på toilettet. Hun kom som lovet, og da jeg stod op, var der dækket det fineste morgenbord med ost, pølse, smør og marmelade, en kande kaffe + en kande kogt mælk til at komme i kaffen. Nej, der manglede hverken sukker eller servietter. Jeg stod op og drak og spiste morgenmad og gik derefter i bad. Det var dejligt.

Frau Priori dækkede fint morgenbord.

Efter det gik jeg og ordnede forskellige småting og bestemte mig til at tage op på campingpladsen, der dog var lukket. Jeg kom forbi Anny – gartnerkonen, der har været vores og min leverandør af frugt og grønt gennem snart 50 år. Jeg fik den sædvanlige store og varme knuser – som altid. Der var noget forandret ved hende. Efter få sekunder gik det op for mig, at hun havde fået nye tænder. Ikke fordi hendes egne havde misklædt hende eller også har hun aldrig vist dem. Ellers så hun ud som sædvanlig. Selv syntes hun godt, at hun kunne mærke, at der var kommet flere

ukontrollerede småting – med alderen. Vi fik en hyggelig sludder i ca. en halv times tid – og aldrig

Any i sin gartnerforretning.

har jeg dog fået så mange **roser** af en kvinde på en gang, og det var ikke specielt fordi hun nu var **gartner**.

Jeg var ikke en almindelig turist, jeg var et varmt menneske, der var meget åben over for andre mennesker, en der gerne ville tale med alle og som var god til at lytte, altid var korrekt og opførte sig sådan – men med et lunt glimt i øjet. Hvad siger i så.??

Hvis man ikke blev 110 cm. højere og med rank ryg, så ved jeg ikke hvad man skulle være lavet af. Fra hende gik jeg til stråhytterne for at bestille bord til i aften. Jeg turde ikke lade være, selv om der ikke var mange mennesker i byen.

Da jeg gik langs første del af restauranten, kunne jeg godt ane, at de havde lukket, men fik da bestemt et chok, da jeg bemærkede, at begge dele af den udendørs afdeling var væk, - simpelt hen revet ned, hækken var væk og arealet fyldt med tømmer. Der stod et stort skilt med en hel masse oplysninger, skrevet på italiensk. Der var et myndighedsstempel på, hvorfor jeg i første øjeblik – med de danske smaily`er in mente, var bange for, at der skulle være lukket af hygiejniske grunde. Jeg tog derefter et billede af skrivelsen for senere at få den oversat, men kom i tanker om, at det var meget nemmere at gå ind til Any og få hende til at fortælle, hvad der var galt.

”Restaurant Stråhytterne” ligger i ruiner. (Restaurering)

Til min store beroligelse fortalte hun, at restauranten havde fået ny kok og betjening. Det havde resulteret i en masse kunder, der igen havde animeret dem til at ville lade det bygge om og forny og restaurere det. Det bliver spændende, når bare de ikke ødelægger den stemning den altid har været på det sted, hvor Bodil og jeg holdt af at komme, - og hvor jeg og mine venner og bekendte har spist utallige gange.

Hos Any spurgte jeg, om hun vidste, hvad Franco godt kunne lide. Hun sagde, at han var en værre slikmund efter søde sager, hvorfor jeg købte en masse forskelligt chokolade m.v. frugter overhældt m. chokolade og alt muligt andet for ca. 30 €, så jeg håber ikke, at han får mavepine. Jeg købte en orkide + en blomstrende potteplante til fru, der har sukkersyge og ikke må få søde sager.

Senere på eftermiddagen kørte jeg med Priori i hans gamle brune Mercedes Diesel fra havnen til campingpladsen. Jeg tror ikke, at vi kom over 15 km. på noget tidspunkt. Bilen havde kørt 183.000 km. og havde aldrig været ved mekaniker for andet end olieskift, men det kunne man også fornemme. Dørene lød, som om de var ved at falde af, når de blev lukket op eller i. Jeg lyver heller ikke når jeg siger, at panelet under forruden og til rattet, der engang fra nyt havde været sort plastick, nu havde skiftet farve til lys beige, der bestod af en ca. 3-4 mm. tykt lag støv, hvori der var ridser fremkaldt af hænder eller andet, der ved et uheld var kommet i berøring med paneler. Man sad også med knæene næsten oppe under hagen, ikke fordi konstruktørerne havde lavet noget galt ved den model, men fordi måtterne aldrig havde været ude af bilen i vel nok 15 – 16 år. – og skidtet hobede sig op.

Jeg blev inviteret med op i lejligheden, hvor jeg bl.a. skulle have ordnet og kontrolleret flere bestillinger fra Yvonne og Poul, Palle og Jørgen samt Ejner og Edel, for hvem det var tvivlsomt, at vi kunne finde en plads. Alt blev ordnet til alles tilfredshed. Tror jeg nok .!

Mens jeg var der, kom Anna Rosa, som jeg således også fik hilst på. Derefter tog Antonio mig med ned på campingpladsen, hvor han foreviste årets byggeri, der også så ud til at være både praktisk og godt. Det pladderregnede. Intet ser så trist ud som en tom campingplads i regnvejr. Antonio inviterede mig op for at se det nye byggeri indvendig. Jeg takkede nej, da jeg i så fald ville have griset de sikkert fine marmorgulve til. Jeg så ligeledes lidt af Gabriellas nyanlagte have, der ligeledes så ud til at blive fin, når bare det kan holdes, når hun kun er der et par uger om året.

Jeg var inde og se den lejlighed som Palle har lejet. Den er fin til de tre unge mennesker, der dog kommer til at savne det samvær på pladsen, der er en af de – efter min mening – vigtigste ting på en campingplads. Jeg blev tilbudt noget frugt, der ikke var moden endnu, men som stille modnes, når det ikke står for varmt. Jeg kan ikke huske, hvad frugten hedder, men jeg tror jeg skulle have to kasser med hjem. Det ender med, at jeg bliver nødt til at lade cyklen stå hernede til næste sommer, hvis han også kommer med en kasse vin.

Jeg blev igen inviteret til spisning, sagde høfligt tak og at det var pænt af dem, men dels kan jeg ikke lide at lægge mig ind på dem, - og dels ville jeg meget gerne have en enkelt pizza..

Den var langt større end tallerkenen den blev serveret på den + en øl =11 €

Franco blev ved med at bede mig om at blive og kunne ikke forstå, at jeg ikke ville blive en uge, når jeg nu endelig var kommet. Jeg måtte love at komme næste år i september – mindst en uge, så ville jeg få det til speciel billig pris – og så mener han gratis.. Jeg måtte love at komme og blive en uge - næste år, så vi også kunne tilrettelægge noget sammen. Der var dog en ting, der var lidt dumt. Antonio fortalte, at Inge havde sagt, at det gik dårligt med mig og at det ikke var sikkert, at jeg kom derned mere. De havde derfor lejet min plads ud til en eller anden med en stor camper, der dårligt kunne være andre steder. Jeg skulle så have pladsen i forlængelse af Ejner. Det er såmænd også en udmærket plads, men meget varm, fordi der ikke er nogen skygge.. Vi må se, hvad der sker og hvordan det går. Jeg tror ikke, at jeg kan holde den varme ud, men så må jeg rejse hjem.

Kl. 1930 gik jeg i tørvejrheden til den restaurant, der hedder hotel "Alpino". Det var et meget hyggeligt sted, lige ved trapperne, der går ned til den danske guldsmed og til havnen. Der var opsat varmestralere, der gav en hyggelig varme – kontra vejret uden for. Kl. godt 20:00 begyndte det at regne i en sådan grad, at det selv med paraply ville være tåbeligt at bevæge sig ud i den natur. Jeg sad ved siden af et tysk par, som jeg kom i snak med. De sagde, at dagen i går i den sydlige ende af Gardasøen havde været fint vejr med ca. 18 grader. De fortalte, at der i Tyskland i 300 meters højde var sne og kulde, men at det ville blive bedre og varmere i weekenden.

Jeg fik en dejlig stor pizza – aldrig set større med gorgonzola, skinke + løg. Den smagte godt, men ikke så godt som den jeg altid har fået i Stråhytterne.. Med en øl blev det 11 €, så han gav en Grappa til at gå hjem på. Det gjorde jeg så med paraply, da regnet stilnede lidt af.

Jeg har nu sluttet beretningen om dagens forløb og vil mod sædvane gå tidligt i seng efter at have gjort klar til hurtig afrejse i morgen efter morgenkaffen, som jeg regner med kommer på samme måde som dags morgen. Jeg håber og beder til, at jeg må få en god tur uden uheld af nogen art. Slut for i aften.

Fredag d. 31. Oktober 2008-

Vågnede jeg kl. 06:00. Der var stadig mørkt udenfor. Jeg havde stillet vækkeren på telefonen til kl. 0700, hvor jeg så stod op. Nu var det lyst, men ingen mennesker på gaden – som om sommeren. Vejret var tørt og bjergene lå meget klare i den rene luft.

Morgenkaffen kom prompte- lidt før 08:00. Frau Priori havde aftenen forinden sagt, at hun ville lægge mere brød på, så jeg kunne få noget til "landevejen." Hun mente naturligvis at spise undervejs. Jeg nød morgenmaden, smurte det resterende brød med pølse som pålæg.

Efter endt måltid ryddede jeg pænt op, så der så ud, som da jeg modtog det. Jeg havde pakket mine tasker og poser og begyndte at bære det ned ad trappen. Jeg var godt belæst og mit ben kunne jeg godt mærke fra den foregående dags tur. Priori kom op ad trappen og forlangte at bære det ned for mig. Der var ingen kære mor selv om jeg protesterede. Han er 86 år.

Det pladderregnede og det at skulle pakke bilen kunne blive en våd fornøjelse. Hr. Priori havde dagen forinden, da vi var på campingpladsen spurgt, om jeg ville have nogle "Kikki" med hjem. Det var en frugt. Uvidende om, hvad det var, sagde jeg- ja-tak. Han havde nu stillet to kasser frem og da han så også kom med vin, kunne jeg godt se, at det kunne knibe med at have det hele. Alene tanken om, at skulle lægge sæderne ned, have "bommen ned og have den hæftet på ryglænets holder o.s.v. var nok til, at jeg spurgte Priori om min cykel måtte blive dernede til sommer. (Jeg ville være druknet i regnen, hvis jeg var begyndt at ændre vognens indre.) Det måtte den godt, så forblev vi tørre. Kl. præcis 08:55 trykkede vi hånd sidste gang gennem vinduet, - hjemturen var begyndt – og var ikke nær så traurig i det vejr, som om sommeren.....og det regnede og det regnede. Turen til Torbole foregik i magstempo bag en lokal rutebil, der slet ikke havde travlt.. ikke spor.

Stigningen op fra Torbole by opdagede jeg slet ikke. BMW'en kunne klare det i 5 gear, men jeg skiftede nu til 4. de. Navigatoren var indstillet til Merano for at afprøve dens kunnen i det italienske. Det gjorde den bravt. Det regnede hele vejen og bjergene var faktisk ikke eksisterende – kun på landkortet. De kunne ikke ses med det blotte øje. Tallene på forbrugsmåleren steg og steg – langsom, men hver brøk var velkommen – sådan nærmest for sjov's skyld.

Bolzano-syd blev nået. Det kostede så vidt jeg husker godt 5 €. Vejen til Merano gik forholdsvis smertefri. Dog var der kommet en lastbil og en campingvogn foran. Det betød en mindre gennemsnitshastighed. Der er lavet en masse rundkørsler de senere år. Det tager også tid. Fra Merano var de biler, der kom imod mig, - dækket med 12-15 cm. sne. Det tydede ikke godt,

Biler der var kommet nord-fra – sne på taget.

når man havde et bjergpas man skulle passere i ca. 1600meters højde – med sommerdæk på "fødderne". Det kunne blive mere spændende end sjovt. Ganske rigtigt. Regnen begyndte at blive siddende på ruden uden egentlig at løbe af. Det virkede mistænkeligt og var det også. Det var sne. Vinteren var kommet. Snelaget blev højere og højere på de modkørende bilers tage.

Smukt landskab m. sne. Vejbanetemperatur 0,5 gr.

Landskaberne antog en anden farve, - som på en brud, men hvidt klædte også disse omgivelserne. Jeg har i 50 år drømt om at se Østrig sneklædt. Nu blev det så Italien, der kom først. Det var smukt, - indrømmet, men at tænke på de forudliggende stigninger og hårnålesving blev ikke morsommere. Sneen tiltog i styrke. Vinden var lige imod og sigtbarheden faldt ind imellem til 75 meter. Temperaturmåleren faldt til 0,5 gr. Mens vejen steg – kraftigt. Jeg fik taget en del billeder ud af vinduet, når jeg fandt det forsvarligt. Det var lidt af et særsyn, når man plejede at køre der i sommervejr og varme med udsigter på 30 km.s længde eller mere og så nu – det hele indhyllet i en hvid kåbe med et tykt lag sne på træernes grene. Det så mærkelig kontrastrigt ud, de sorte eller mørke køer, der gik i det hvide landskab. I de små byer nær toppen var folk ude med sneskrabere, jo – det var noget helt nyt.

Trækronerne tyngt af sne, ringe sigtbarhed, værre og værre.

Jeg gjorde holdt oppe ved selve pashøjden og den gamle grænseovergang og nød udsigterne inden jeg kørte videre ned mod floden INN – og den nye campingplads ved Pfunds, hvor jeg har boet på den gamle campingplads lige så mange gange jeg har været ved Gardasøen.

Den gamle plads blev nedlagt for-så vidt jeg husker 3 år siden. Jeg havde skrevet til bystyret og forespurgt, om der ville blive anlagt en ny plads.

Borgmesteren svarere, at man havde planlagt en ny plads, der formentlig ville blive anlagt og åbnet i 2006. Det skete ikke. Jeg tilskrev ham endnu en gang sidst i 2006, da det på daværende tidspunkt ikke var synlige tegn på nogen campingplads. Jeg fik et høfligt svar. Pladsen var forsinket, men ville stå færdig i 2007. Det år spurgte jeg i Samnaun om de kendte noget til pladsen. De svarede, at den nok ville ligge klar en gang i 2007, idet der for enden af den nye vej – ned fra Samnaun, var opstillet en campingvogn, der var bemalet med dato og årstal for åbning.

Da jeg kom derned så jeg beskrevne campingvogn, hvis påskrift antydede at pladsen ville blive åbnet den 8. Dec. 2007. Der var dog kun enorme bunker af knuste klippestykker, der hidrørte fra et nyt vejanlæg i den nært beliggende by Nauders.

Yvonne og Poul, - mine – endnu gode venner ville overnatte på pladsen i år undervejs til Gardasøen, men fandt kun en rodet bunke sten og ikke noget, der lignede en campingplads, hvorfor de var kørt videre.

Jeg havde dagen før min afrejse til min i dette øjeblik afholdende ferie fået brev fra campingpladsen, der takkede for min interesse for pladsen, som de håbede jeg ville benytte fremover, idet jeg skulle være meget velkommen o.s.v. Der var medsendt en prislister og nogle billeder samt en meddelelse om, at pladsen var åbnet den 8. august – dette år. Jeg havde været på nettet og set pladsen, der dog ikke var fotograferet, men tegnet og farvelagt. Nu kom jeg altså og kunne se den med egne øjne – men ikke særlig indbydende i regnvejret.

Den nye campingplads "Via Claudiasee" 1800 meter syd for Pfunds.

Jeg parkerede bilen. Der var ikke et menneske eller en campingvogn at se – udover den tidligere beskrevne - med påmaling.

Jeg gik rundt og så pladsen, der bliver en perle, når den bliver tilgroet. Mange af standpladserne ligger med direkte udsyn til floden der med rimelig hast løber ca. 3-4 meter under pladsniveau. Der er anlagt en lille kunstig sø, der havde været fyldt med vand, men utæt, hvorfor den igen var tømt. Der skulle etableres skøjtebane om vinteren.

Ikke helt færdig anlagt, men meget smukt beliggende v ed floden Inn.

Efter at være gået rundt en halv times tid kom der en dame med et lille barn. Hun gik direkte mod mig og spurgte, om der var noget hun kunne hjælpe med. Jeg tog brevet op af lommen, gav hende og spurgte, om hun kendte noget til det. "Ja, sagde hun, det er mig, der har skrevet det." Vi hilste så pænt på hinanden, hvorefter hun forklarede alt om pladsen og dens tiltag ud i fremtiden, hvor der formentlig også ville blive bygget hytter. Efter at have fotograferet hende og datteren, sagde vi pænt farvel til hinanden..

Den nye medhjælper.

Udsigten ned over pladsen. Floden Inn bag campingvognen.

Jeg satte mig i bilen og kørte op mod landevejen, hvor jeg spiste en halv bolle fra Malcesine, mens jeg for foden af vejen til Samnaun spekulerede på, om det mon ikke ville være for risikabelt at køre derop. Jeg talte med Poul i telefonen, han mente heller ikke, at det var en god ide at køre op til Samnaun. 10 min. senere var bollen spist og beslutningen taget.. Der blev ikke nogen tur derop i denne omgang. Campingvognen stod også og ventede på mig og jeg savnede den frem for hotelværelser og fine lejligheder. Der er ingen hygge som i den, hvor du har alle dine personlige ting og i det hele taget, hvad du skal bruge. Altså i gang med de sidste ca. 800 km. inden dagen bliver helt væk.

Landecker-tunnelen – ca. 10 km. lang og flot.

Turen over Imst delvis ad landeveje tager sin tid, men giver sommerferieminder og mange smukke optagelser.

Sandelig om ikke også der var lidt sne på vej op over Fernpass, hvis stigning bilen heller ikke mærkede til. Forbrugsmåleren viste stadig 17.3-4-5 stykker. Flot, flot.. Zugspitze var også flot med sne på kalotten. Jeg gjorde et kort stop ved søen ved Fernpass, fik den fotograferet og vil foreslå, at den ændrer navn til "Kameleon –søen", idet dens gennem snart 50 års grønne farve var ændret til en ganske almindelig sø-agtig farve. Så gik turen videre. Solen kom frem og gjorde bjergspidserne flotte med den solbeskinnede hvide kalot oven på det hele.

Zugspitze med snekalot.

Søen ved Fernpass

Endelig forbi Reutte og på autobahnen – ad en helt anden vej, end den jeg plejer at køre. Så kom hastigheden op på 130 – 140 der var en passende marchhastighed, hvor forbrugsmålere på vandrette steder fint kunne holdes på 4-4½ liter pr. 100 km. Bilen har virkelig overrasket mig. Den har med sine 150 hk. og et drejningsmoment på 340 Nm, så meget overskud til alt hvad man beder den om – enten man kører med gear-automatikken slået til eller man kører med manuel steptronic, (hvilket er det sjoveste.)

Jeg turde ikke køre "fuldt ud", da jeg ikke ved, om dækkene har været mod en kantsten, så jeg prøvede forsigtigt 150 – senere 160 og endelig 180 km/t. Det klarede den, som når du skulle fra 60 til 80 km/t. Herlig følelse.

Det er en rigtig kilometer-fresser, som jeg håber, at jeg må få en masse glæde af fremover. Jeg holdt de for legemet nødvendige pauser, hvor der ellers var toiletter til opretstående, trængende turister. Det var lige inden jeg brugte flere penge på toiletbesøg og håndvask – end til Brændstof til bilen.

Da klokken var lidt i 2100 begyndte min veninde inde i instrumentbordet at fortælle mig, at jeg nu var ved at nærme mig den afkørsel hun ville have jeg skulle forlade motorvejen af- for at ende på campingpladsen i Bad Gandersheim. Som den lydige person jeg er, gjorde jeg som foreslået og kom efter ca. 10 km. på landevej til et sted . hvor hun meddelte, at målet var nået, hvilket også var rigtigt. Kl. var da 21:08 – 12 timer og 13 min. efter starten fra Malcesine incl. de pauser og ophold på campingpladsen ved Pfunds o.s.v.

Hold da op, hvor var det rart at komme ind i campingvognen i de vante omgivelser. Jeg glædede mig til at komme i min egen seng. Jeg spiste den anden halvdel af bollen, et stykke sukkerfri kage og en sodavand – også sukkerfri – for at ingen skal klage over mine tilbøjeligheder hvad søde sager angår. Der blev kigget fjernsyn – et par gode og kulturelle udsendelser, hvorefter jeg gik i seng og slukkede lyset kl. 02:05.

Lørdag d. 1. November 2008.

Startede for mit vedkommende kl. 09:00. Vejret var lidt gråt. Jeg lavede morgen mad, som jeg nød – helt vildt. Ingen naboer i miles omkreds. Bor mutters alene på en af pladsens bedste afdelinger.

Jeg har lige været henne på bureauet og meldt mig tilbage. Jeg har intet foretaget mig udover at skrive gårsdagens beretning og ellers hygge mig. Kl. er nu 15:05, så jeg vil have en kop dejlig kaffe og et stykke sukkerfri kage fra Esbjerg– slut for denne omgang.

Søndag d. 2. November 2008.

Startede med fint vejr. Jeg havde siden jeg lagde mig til at sove glædet mig til at få rundestykker til morgenmaden. Intet dufter så godt som friskbrygget kaffe. Det nød jeg også denne morgen. Jeg dækkede bord og skænkede "Ferna`en", der skulle nydes til den øvrige del af morgenmaden, hvor der var både skæreoost af god beskaffenhed, Gorgon Zola, og hvid Castello. Uhm., hvor var det lækkert. Duften af friskbagt morgenbrød, kaffe m.v. kan gøre en helt salig. Kl. var blevet lidt mange, men jeg havde ingen aftaler med nogen, så det gik.

Jeg nussede bare lidt rundt og kørte bilen udenfor pladsen, så jeg kunne komme ud og nyde eftermiddagens sol.

Parkeringspladsen udenfor campingpladsen.

Kl. jeg tror omkring 14:00 kodede jeg Bad Grund ind og startede turen, der dog ikke skulle gå til Bad Grund, men til Goslar, der blev kodet ind, da Bad Grund var nået. Jeg skulle forsøge mig frem med navigatoren, der virker lidt anderledes end den, jeg har været vant til.

Jeg standsede mange gange undervejs og var ude af bilen og fotografere de smukke efterårsfarver, der optrådte langs den kørte rute.

Lige pludselig sænkede tågen og disen sig over landskaberne og udsigterne forsvandt. Jeg bestemte mig derfor til at afbryde turen og sætte retningen mod SEESEN og derfra til Bad Gandersheim. Jeg var nødt til at køre tilbage til campingpladsen, idet jeg havde glem at tage en brochure med, der omhandlede udlejningsværelser i et hus i SEEBOLDHAUSEN, hvor vennerne Inge og Peter Jepsen skal logere næste år, hvor de tager med på efterårsturen til Harzen. Derefter gik turen til den bemeldte adr. hvor jeg efter nogen søgning fandt en dejlig villa i et kvarter, der gav udtryk af kun at huse velbeslåede mennesker. Det lå lige omkring 1100 meter fra campingpladsen i pragtfulde omgivelser på en ensrettet vej, der nærmest kunne betegnes som værende en skovsti. Rigtig lækkert. Glæd Jer bare på forhånd – i god tid. Der skulle afgives bestilling i august måned for at være sikker på at få tag over hovedet.

Inge og Peter Jepsen`s bosted i Seeboldhausen i Harzen år 2009 i stueetagen i værelset tv. For indgangsdøren – bag de hvide gardiner.

Derefter tog jeg hjem til campingvognen og satte mig til at skrive på min livsberetning, der har fået tilføjet omkring 50 sider A4 i denne ferie..

Kl. 19:10 tog jeg over på campingpladsens restaurant, der havde "sidste-dags-åbent".

Jeg bad om en senior-teller, da de forgange måltider havde været for voldsomme – i hvert fald for min størrelse mave. Jeg valgte en Schnitzel – Wienerart mit gemüse + en bier vom fass. Det er noget af det lækreste man kan tænke sig. Kl. godt 20:00 sagde jeg farvel og tak for i år – og på gensyn. Jeg har ikke nøjagtigt tal på antal ferier her i Bad Gandersheim, men mener at det i år var 27 gang jeg har været her.

Da jeg skulle ud af døren fra restaurationen gik der en ældre mand foran mig. Han åbnede døren og sagde – nach Ihn. Jeg gik forbi ham og ved næste dør gentog jeg hans ordvalg.

Da vi var kommet udenfor begyndte han at spørge, om jeg boede på campingpladsen og så var samtalen i gang. Han var også tidligere campist og han snakkede som en gammel østtysk 2-takts Trabant. Meget hyggeligt at høre om de biler og campingvogne han havde haft, hvordan han havde forvandlet en gammel campingvogn til en næsten ny ved hjælp af opsætning af struktur-tapet og malet den udvendig med malerrulle og bunden var blevet smurt ind i undervognsmasse. Det havde været hyggeligt at høre om – tror jeg nok, under andre temperaturforhold. Jeg stod i hvert fald og skidefrøs i de 15 – til 20 min. forklaringen løb over hans læber og hver sætning sluttede med et spørgende --- jah---.

Resultatet var, at jeg hundefrøs. Skrev beretning og gik i seng 01:30, hvor jeg læste lidt i bilens instruktionsbog om navigatorens virkemåde.

Mandag, d.3. november 2008.

Vågnede kl. 05:00 og havde det skidt. Var helt tyk i halsen. Kunne ikke rigtig falde i søvn og lå og spekulerede på, hvad der mon var mest klogt at blive i sengen eller at køre hjem.

Sidstnævnte havde jeg slet ingen lyst til, længere hen på morgenstunden, hvor jeg stod op og tog et par tabletter. Jeg hostede og kunne mærke ned i brystet at noget var i anmarch. Jeg var fuldstændig skruk, når jeg hostede. Lavede morgenmad, spiste, klædte mig på og lagde mig med et tæppe over mig i dagligstuen, - og faldt i søvn en times tid. Sådan er dagen forløbet, liggende, læsende og sovende. Var 15:40 på kontoret og meldte fra – fra i morgen tidligt. Fik at vide, at de først startede arbejdsdagen kl. 09:00, hvilket jeg så må affinde mig i. Gør alt klar til afgang i morgen efter aflæsning af el. og betaling for opholdet. Kan i allerbedste fald være i Esbjerg kl. 16:00, men så er der også ved at være mørkt.

Skal bare have et stykke rugbrød til aften-eller måske spagehiti. – slut – kl. er 17:15.

Hele dagen og aftenen tilbragte jeg på sæderne i dagligstuen. Skrev lidt, når det var det, jeg havde lyst til og døsede og sov. En dum dag, hvor jeg bare håber, at jeg helbredsmæssigt må have det, så jeg kan køre hjem i morgen.

Tirsdag, d. 4. November 2008.

Vågnede efter en rimelig nat, men er tyk i halsen og har stadig den tørre hoste, der sidder ned i brystet og er frygtelig irriterende og kan holde en vågen – også en stor del af natten. Jeg havde meldt fra i receptionen og bedt om at få strøm aflæst kl. 08:00, men fået den besked, at de først

startede dagen kl. 09:00. Chefen kom også – endda lidt før tiden. Jeg havde fået afklaret alle de små ting og var klar til at køre, da kl. var tæt omkring 09:40. Ved udkørselen betalte jeg min regning, der var til at få øje på, da alene el-regningen lød på 58 €. Ganske få km. efter at være kommet ind på motorvejen kørte jeg til den nye tankstation der hedder Harz Öst. Så kunne turen for alvor begynde. Det gik strygende m. ca. 100 km/t. Der er intet specielt at berette om turen hjem. Det er dejligt med navigatoren, der hele tiden fortæller mig, hvor mange kilometre der mangler til bestemmelsesstedet og hvornår jeg med den hastighed jeg kører – kan være ved destinationen – i dette tilfælde – Baldursgade 51.

Lige inden nedkørselen til Elb-tunnelen.

Selv ved Elb-tunnelen var der ingen kø, så det var herligt.

Nedkørselen til tunnelen.

Selve tunnelen, der er TV-overvåget døgnet rundt.

Beretning slut.

Hans Heienrich.

